

Ki kell állnunk jogos jussunkért

Senkit ne lehessen büntetlenül megverni azért, mert a saját anyanyelvén beszél szülővárosának a főterén – mondja Kövér László

Szó sincs arról, hogy Magyarország szomszédai félelmükben építik vagy táplálják a magyarellenességet, sokkal inkább igaz, hogy ízléstelen politikai színjátékot folytatnak – állítja a Fidesz Országos Választmányának elnöke. A párt politikusával vajdasági látogatása alkalmával Zentán beszélgettünk el annak okán, hogy szinte biztosra vehető: a Fidesz alakíthat kormányt néhány hónap múlva Magyarországon.

■ Mostanában sokan emlegetik a határokon átívelő nemzetegyesítést. Úgy látom, Magyarország szomszédai megriadnak a fogalomtól, miként a kisebbségi autonómia említésétől is: elszakadási törekvést, irredentizmust, Trianon revíziójának szándékát látják benne. Szlovákiában ezt ki is mondják, miközben a Fidesszel riogatnak. A cél és a békeesség érdekében nem kellene egymás között tisztába tenni ezeket a fogalmakat?

– Mint ahogyan Magyarországon is vannak hivatalos rettegek, akik a szélsőjobboldaltól, az antiszemitizmustól és mindenféle szörnyűségtől félnek, de inkább politikai tőkét próbálnak kovácsolni belőle. Vannak, igaz, olyanok is, akik sok mindent átéltek és zsigerekben hordják a félelmüket, és a határon túli többségekben is vannak olyanok, akik inkább hivatásos félelemkeltők, és ebben az ottani magyar közösségeket találják meg mint eszközt, hogy a saját szavazóbázisukat megpróbálják növelni vagy összerázni. Én nem hiszem, hogy Fico szlovák miniszterelnök komolyan gondolja azt, hogy Magyarországtól vagy a magyarországi kormányváltástól bármi tartanivalója lenne. Mindkét ország az Európai Unió és a NATO tagállama, és Magyarországnak nincsenek semmilyen túlzó követelése a felvidéki magyarság jogait illetően, amelyek Európában ne lennének máshol természetesebbek. Tehát ez az egész ízléstelen és piszkos politikai színjáték, amely az ottani választási kampányról szól. És ahányszor választások vannak Romániában vagy éppen a Felvidéken, ezek a témák mindig előkerülnek, és bármit is tenne a mindenkori magyar kormány, ezek a praktikák akkor is előjönnek. Magyarán szólva: azt gondolom, hogy nekünk nem szabad erre tekintettel lenni, nem szabad a saját terveinket, jövőképünket, sőt akár követelésünket ahhoz igazítani, hogy éppen Fico, Slota, valamelyik bukaresti vagy éppen belgrádi politikus mit mond, hanem ki kell állnunk a magunk igazsága mellett, jogos jussunkért, ami éppen abból következik, hogy nem sikerült egy etnikai értelemben vett igazságos határt kijelölni, sem annak idején Trianonban, sem pedig a második világháború után Párizsban.

■ Jelentős mértékben eltérnek egymástól Magyarország szomszédai kapcsolatai, amit döntően befolyásol az, hogy egyes országokban milyen a hatalom viszonyulása az ott élő magyarsághoz. Tudnak-e ilyen körülmények között egységes és következetes nemzetpolitikát építeni a külhoni magyarság érdekében?

Kövér László: Nem szabad biankó csekket kiállítani

– Tudunk '98 és 2002 között, dacára annak, hogy akkor is voltak konfliktusok, viták, áthidalhatatlan konfliktusok a budapesti és a szomszédos országok többségi kormányon levő politikusai között, mégis sikerült például az úgynevezett státustörvényt nemcsak Magyarországon 90 százalékos föltöti többséggel elfogadtatni, hanem elfogadtatni a környező országok hivatalos politikájával is. Tehát a józan, racionális, a közös ügyekre koncentráló politikával meg lehet találni a közös hangot mindenkivel, akiben a jó szándék minimuma megvan. Úgy látom, pillanatnyilag Romániában a román politikai elit, bár a nemzeti céljai nem nagyon változtak, de mégis sokkal rugalmasabban képes kezelni a magyar nemzet problémáit, mint amennyire Szlovákiában teszik. De remélem, Szlovákiában is előbb-utóbb kormányváltás fog bekövetkezni, és olyan kormány alakul, amely ismét képes lesz ésszerűen, higgadtan, a jószomszédi politikát szem előtt tartva Magyarországgal nemcsak kommunikálni, hanem kooperálni is, ahogy ez két európai uniós országhoz illik.

■ Sokáig azt hittük, hogy az uniós csatlakozás szinte egy csapásra megoldja a nemzeti kisebbségek kérdését: bővülnek a jogok, növekszik Magyarország szerepe, befolyása. Eközben nemegyszer azt tapasztaljuk, hogy kiéleződnek a viszonyok – gondoljunk csak a már említett szlovák példára –, az unióban nincs törvény, amely külön a kisebbséget védené. Csak mostanában utalnak bizonyos jelek elmozdulásra. Nem a csatlakozás előtt kellett volna mindent tisztába tenni?

– Amióta a magyarországi, felvidéki és erdélyi magyar politikusok bekerültek az Európai Parlamentbe, azóta jelentős előrelépés történt: most már egyáltalán beszélhetünk kisebbségi jogvédelemről, beszélhetünk kollektív jogokról. Az európai politikai porondokon korábban ez nem nagyon volt szóhasználatban. Tehát apró lépésekkel, de sikerült a cél felé haladni. Azt gondolom, hogy előbb-utóbb azoknak lesz igazuk, akik azt mondják, hogy Európa nem feltétlenül az államok közössége, pláne nem egy szupernacionális állam lesz, valamilyen olvasztótégely, hanem igenis a nemzetek, a népek közös Európája. És ebbe az irányba kell a jogkiterjesztésnek haladnia. Másik oldalról viszont az

Európai Unió kétségkívül csalódás, mert nagyon sokan fűttek illúziókat a tekintetben az uniós tagsághoz, hogy ha a kollektív jogokat nem is fogadja el minden állam tárgyalási alapnak, de a diszkrimináció tilalmát olyan parancsnak tekinthetjük, amit nem lehet semmivel sem felülírni. Abban nem volna szabad vitát nyitni, hogy például a szlovák nyelvtörvény diszkriminálja-e a magyar anyanyelvű szlovák állampolgárokat, mert egyértelműen igen a válasz, és mégsem tesz az Európai Unió szemlátomást semmit annak érdekében, hogy ezeket a jogsértéseket megpróbálja kiküszöbölni a szlovákiai jogrendből. Azt gondolom, hogy Szlovákia nem volt érett az európai együttélési normák elfogadására akkor, amikor beengedték az Európai Unióba. Szerbia még nem tagja a közösségnek, itt nem lenne szabad biankó csekket kiállítani, hanem akkor lenne szabad a csatlakozásról érdemben beszélni, amikor világos, hogy Szerbiában olyan viszonyok uralkodnak – a környezetvédelemtől kezdve az emberi együttélés állami normáinak a garantálásáig –, hogy például senkit ne lehessen büntetlenül megverni azért, mert a saját anyanyelvén beszél szülővárosának a főterén. Tehát amíg olyan szabályokat nem garantál, amelyek az Európai Unió minden polgárának kijárnak.

■ Az úgynevezett nemzetegyesítésnek egyik eleme lehet a magyar állampolgárság megadása a határon kívül élő magyarok számára, azaz számunkra. A népszavazás óta eltelt öt év alatt sok minden megváltozott. A kettős állampolgárságban Ön még mindig többet lát „egyszerű” érzelmi kötődés kifejezésénél?

– Nagyon fontosak, sőt a legfontosabbak azok a kulturális, erkölcsi, érzelmi szálak, amelyek a magyar nemzetet a trianoni határok fölött összekötik és összekötötték az elmúlt kilencven esztendőben, de igazán erős a magyar nemzet akkor tud lenni, hogyha gazdasági szálak is összekötik újra a különböző helyen élő magyar közösségeket. Az állampolgárság ebben is óriási segítséget jelenthet a vállalkozók számára, a tanulni vágyó magyar fiatalok és a munkavállalók számára, mindazoknak, akik természetes közegüknek tekintik a Kárpát-medencei hazát.